

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul V.

București.

No. 5.

EFECTELE EVANGHELIEI¹⁾.

Sunt foarte mulțumitor lui Dumnezeu, să cunosc pe frații din București în această seară. Cu puțin timp înainte de a părăsi America frații m'au rugat să aduc salutul lor fraților din România. N'am știut să am o așa ocazie frumoasă ca în această seară. Eu mă simt ca la mine acasă în mijlocul dumnea-voastră, pentrucă solia Evangheliei ne leagă inimile tuturor.

Fratele Spicer a spus odată, că Adventiștii de Ziua-Șaptea alcătuiesc o mare familie, căci pretutindeni unde găsim pe fața pământului de-ai noștri, sunt la fel. E ceva uimitor în solia Evangheliei, că ea ne leagă așa pe toți. Noi n'avem nevoie să ne cunoaștem de ani de zile, destul numai dacă odată devenim legați prin solia Evangheliei lui Hristos. La cei ce sunt Adventiști de Ziua-Șaptea eu mă simt foarte bine. Nu mi-e frică să-mi las portofelul, chiar de ar avea zeci de mii de lei în el, pot să dorm fără nici o grijă. Solia Evangheliei a făcut lucruri mari pentru toți. Ea a făcut lucruri mari pentru mine. Putem vedea lucrul acesta din Evanghelia după Ioan cap. 1, 16: „Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har“.

Domnul Hristos S'a jertfit pentru noi: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe sin-

gurul Lui Fiu, pentru ca oricine care crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3, 16.

Aci se cuprinde un înțeles foarte minunat. În acest cuvânt mic, *iubire*, se cuprind lucruri atât de mari, încât până nici îngerii din cer nu pot să-și imagineze acest cuvânt: iubire. Domnul Isus Hristos a murit pentru voi și pentru mine.

În Maleachi, Vechiul Testament, la cap. 1 stă scris, că nelegiuții vor arde ca miriștea în ziua pe care a gătit-o Domnul. Pentru oamenii păcătoși nu s'a făgăduit viață veșnică. Toate făgăduințele sunt numai pentru cei dreți. Dacă oamenii păcătoși în cele din urmă vor fi arși, nu vor fi de nici o valoare.

După războiu, s'a format o comisie care să cerceteze metalele ce se găsesc în corpul omenesc. Ei au spus, că dacă s'ar adună toate metalele la un loc, din corpul omenesc nu ar face decât 35 cenți (70 lei). Deci n'ar fi de mare valoare. Dacă n'ar fi existat Evanghelia lui Hristos n'am avea nici o valoare. Căci dacă ajungem să pricepem Evanghelia lui Hristos vom fi atunci de mare preț în fața lui

1) Cuvântare rostită de Predicatorul Robins, Președintele Uniunii Columbia din America, cu ocazia vizitării orașului București la 20 Martie 1925.

Dumnezeu. Dacă vom lucra pentru mântuirea altora vom fi de mare preț în ochii lui Dumnezeu.

Un profesor din America a întrebat odată în clasă pe elevi, dacă există vreun lucru greu pe care Dumnezeu să nu-l poată face. Aproape toți școlarii au spus că nu există. Numai un singur copil a ridicat două degete în sus și a zis: Da, există un lucru pe care Dumnezeu nu-l poate face; Dumnezeu nu poate vedea păcatele mele după ce au fost acoperite de sângele lui Hristos.

Țin să atrag atenția acum asupra Evangheliei după Mateiu, la cap. 16, 18: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea”. Acestea au fost cuvinte rostite de Domnul Isus către ucenicii Săi. Porțile iadului au încercat odată să o biruească, dar n’au isbutit.

Voltaire a spus odată spre batjocură, că pentru întemeierea creștinismului s’au strădui pe vremuri douăsprezece bărbați. El însă, spune, că singura lui persoană va putea doborî creștinismul. Voltaire a murit de mult, însă solia Evangheliei a mers mai departe cu mare ușeală în toate părțile lumii. În cap. 24 dela Mateiu stă scris: „Și se va predică această Evanghelie a împărăției în toată lumea, la toate naștunile și la toate popoarele”.

Acum doi ani am vizitat Indiile de West. Am avut în Cuba o adunare a Adventiștilor de Ziua-Șaptea. Aci am găsit un bărbat care ținea ziua Sabatului și din care cauză soția lui l-a părăsit, copiii deasemenea. El eră surd și a stărui mult să fie botezat. În ziua botezului, mai înainte de a intra în apă auzi foarte puțin. Dar când

a ieșit din apă a auzit pe frați și surori cum cântau. Auzul lui se restabilise pe deplin. Astfel de minuni se întâmplă atunci când solia Evangheliei lui Hristos pune stăpânire pe întreaga ființă a omului.

Am mers din insulă în insulă și am avut ocazia să vizitez multe comunități. Într’un singur loc erau câțiva. În alt loc frații noștri au ținut adunare în corturi. Oameni răi au venit și au aruncat cu pietre, încât au spart cortul, după care ispravă i-au dat foc. După ce cortul a ars, fratele a cumpărat un altul. Când am ajuns noi acolo ei au adunat cam 30 membrii. Ei văd cum solia Evangheliei merge în toată lumea și pretutindeni pe unde am mers, în călătoria mea, am găsit credincioși. Solia Evangheliei ne face buni cetățeni. Noi trebuie să fim buni creștini și buni cetățeni. Solia Evangheliei clădește totul numai pe Domnul Isus Hristos. Și Domnul a zis lui Petru, că pe stânca aceea „voi clădi Biserica Mea”. Domnul Isus Hristos în toate Evangheliile este arătat ca fiind stânca de mântuire. Efes. 2, 19. 20.

Apostolul Pavel în 1 Corinteni 3, 11 zice: „Căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos”. Căci altă putere de mântuire nu poate fi afară de aceea a lui Hristos.

La început am spus că fără Evanghelie noi nu suntem de nici o valoare și dacă Evanghelia nu ia loc în noi nu suntem de nici un ajutor și de nici un folos.

În Delevin... este o fabrică de mașini pentru confecționat haine. Această fabrică a primit comanda, să trimită o mașină în America de sud. Pentru montarea mașinii a fost trimis un tânăr. Când cel care comandase mașina a văzut pe acel

tânăr, a spus, că acela nu poate fi în stare să monteze mașina și deci a scris înapoi la fabrică ca să i se trimită un alt om mai în vârstă, pentru că acela trimis de către fabrică e prea tânăr și nu ar putea-o montă. Fabricantul a răspuns, că dacă acel tânăr nu e în stare să monteze mașina, apoi alt om nici nu mai poate fi trimis pentru că acel tânăr este însuș inventatorul mașinii, și deci, dacă el nu o poate montă atunci nici nu mai există altul.

La fel se întâmplă și cu solia Evangheliei. Ce nu se poate face de noi face solia Evangheliei.

Când eram în sesiunea trecută la Conferința Generală a venit o telegramă de lângă lacul Titikaka, din America de sud, în care stătea scris, că sunt 1400 oameni gata pentru a face botezul și rugămintea lor eră, să se trimită un frate mi-

sionar, să ajute lucrării de acolo.

Evanghelia lui Hristos a pus stăpânire pe acești indieni, și aceeaș Evanghelie ne va ajuta nouă și familiilor noastre. Noi nu putem fi în afară de familie mai buni decât în familie. Știut este, că sojul știe foarte bine dacă soția îi este credincioasă și soția la rândul ei știe foarte bine, ce fel este sojul.

Am auzit de un bărbat care-și bătea soția sa și în cele din urmă a primit solia Evangheliei lui Hristos și de atunci nu-și mai bate soția. Iată, deci, puterea Evangheliei ne face fierbinți și zeloși în familie. Nu mai este altă putere, care ar putea să ne ajute nouă, decât puterea Evangheliei. Când Domnul Hristos ia loc în inima noastră ne dă o pace care nu ne-ar putea-o da nimeni, și nici nu ne-ar putea-o lua cineva.

A. Hedvig.

Pentru Slujitorii Evangheliei.

Bărbăție și agerime.

Dumnezeu întrebuișează în lucrarea Sa bărbați, cari sunt însușeți de năzuinți serioase și nu din aceia, cari sunt proprii tuturor influențelor străine. Bărbații, cari potrivesc lucrarea lor după părerile personale, cari lucrează numai atât cât cred și cât voiesc ei, oameni cari doresc alte poziții în loc să se pregătească și să se exercite, nu sunt bărbați chemați de Dumnezeu pentru lucrarea împărăției Sale. Cine nu poate să pună la lucru facultățile sale în orî și ce lucrare, când nevoia o cere, acela nu este omul timpului prezent. Bărbații, pe cari Dumnezeu dorește să-i lege cu lucrarea Sa, nu sunt din acela adormiți și nepăsători, fără putere spiri-

tuală, fără statornicie de caracter.

Sunt oameni, cari pretind că ei ar face mai mult, dacă ar fi puși în alte situații, dar ei nu fac nici o întrebuișare a facultăților lor în lucrarea pe care le-a dat-o Providența. Incordare de forțe și desfășurare de energie este ceea ce prezentul. Caracterul nu trebuie pervertit, dar el trebuie potrivit, inobilat și reînălțat.

Lucrarea lui Dumnezeu cere bărbați ageri și iuți, cari să prindă timpul potrivit și să lucreze cu putere. Dacă voi stați să măsurăți greutatea și să cântăriți piedicile, atunci voi veți face foarte puțin. Pretutindeni o să vă isbiți de piedici și de greutatea, dar voi trebuie să fiți hotărâți

în a le birui, căci altfel, veți fi învinși.

Când trebuie să se facă ceva important, e bine să se prindă momentul de aur. Întârzierea obosește pe îngerii lui Dumnezeu; adesea este scuzată o acțiune sau o hotărâre mai rapidă, decât o lungă întârziere, o amânare neînțeleasă, care stârnește mai multă încurcătură și nesfinjenie. Lucrarea făcută la timp vorbește mult pentru adevăr. Prin întârziere adesea s'au pierdut multe biruinți, pe când o acțiune rapidă și hotărâtă, făcută la timp potrivit, aduce succese mărețe. Neglijența și încetineala aduce înfrângeri și necinște pentru Dumnezeu. O împotrivire iute și la timp, dezarmează fără cuvânt pe dușman, căci el este surprins și descurajat, întrucât el așteaptă timp, ca să-și facă planurile și să lucreze prin viclenie.

Agerimea cea mai mare posibilă în momente de grea încercare este absolut necesară. Se poate ca un plan să fie bine făcut și se poate ca el să aducă mult folos, dar dacă execuția lui este întârziată, succesul este pierdut.

Mult trebuie făcut spre a birui lenevia în a gândi. Sunt timpuri când este nevoie de multă cumpăneală și de multă cugetare, și graba ar fi o nebunie, dar sunt și timpuri, când întârzierea aduce dezastru.

Mulți nu au ieșit biruitori în lupta lor pentru o viață comodă și pătimasă. Ei închid ochii lor și cad sub puterea ispitei și nu mai au forță să se mai împotrivescă.

Indrumările date în Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă nici un loc pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit ca să aducă pe oameni la Sine. El nu a venit să legene lumea în somn, ci dimpotrivă, El a venit să desemneze cărarea cea strâmtă, pe care trebuie să meargă toți aceia cari vor să ajungă să intre prin porți în cetate. Copiii Săi trebuie să meargă pe unde îi duce această strâmtă cale și trebuie să ducă o luptă continuă cu ei însăși, adică, să sacrifice viața lor comodă și pașnică, și să poarte osteneli și suferinți.

E. G. White.

Slujbașii Comunității.

Diaconi ajutori.

Diaconii ajutori sunt conlucrătorii primului diacon și ei stau într'un raport de adevărată încredere reciprocă. Ei trebuie să se ostenească să-și îndeplinească cu conștiință slujba încredințată lor. Vizitele lor trebuie să servească la creșterea în Hristos, iar nu la povestiri deșarte, la critici și la vorbiri de rău. Niciodată nu trebuie ca alți membri să fie subiectul convorbirii lor. Timpul, prețios atât pentru diacon cât și pentru cel care este vizitat, va fi întrebuințat în felul cel mai bun posibil, îndreptându-și și unul și altul privirea către ținta vieții creș-

tine, rugându-se împreună, pentru ca în greaua luptă a existenței să fim și să rămânem tari în Hristos. Eu aș dori, ca fiecare diacon să mediteze asupra cuvintelor pe cari le-a rostit Isus în Evanghelia după Ioan 15, 1—17, și să se gândească de câte ori a întrebuințat Domnul cuvântul „Fruct”; după ce el va fi făcut aceasta, atunci eu rog pe fiecare, ca la orice vizită ce va face, să întrebuințeze acest cuvânt ca motiv prim și ca țintă a vizitei sale. El trebuie să ajungă acolo, ca orice membru pe care îl va vizita, să rămână în Hristos și să aducă fructe

în El. A rămâne în Hristos este egal cu a crește în cele creștinești. Slăbiciunile noastre omenești ne trag înapoi, dar privirea către Isus ne va duce aproape de țintă și tot mai aproape.

O viață bogată în experiențe, o viață curată, va fi de mult ajutor diaconului în slujba lui, căci cine este copt în cele ale vieții pământești, acela învață din fiecare lucru mic și își îndreaptă privirea către adevăratul conținut al vieții. Cine privește viața astfel, și cine gustă fiecare împrejurare din viață, acela va putea simți și cu acei cari trec prin aceleași experiențe. Aci, omul știe să prețuească încrederea și în adâncă lăcere știe să păstreze cele

ce i s'au încredințat. Convorbiri glumețe și ușuratece, defăimări și vorbe rele vor sacrifica numai timpul diaconului și numai vor gădila urechile, dar tema lui este mai însemnată și slujba lui este mai sfântă. El trebuie să întărească pe cei slabi; să încurajeze pe cei ce se găsesc în lupte grele, să ridice pe cei desnădăjduiți, să stea cu credințioșie de-a dreapta celor suferinzi și să se roage împreună cu cei puternici în Hristos pentru întărirea în credință, căci chiar el însuș are nevoie de putere nouă de sus. Acel diacon, care va lucra astfel, la sfârșitul lunii va putea să dea primului diacon un bun raport despre lucrarea săvârșită.

MISIUNEA SANITARA

RĂSPUNDEREA PĂRINȚILOR.

Multe mame se plâng că astăzi e în lume o mare necumpătare, dar ele nu caută să cerceteze lucrurile la temelie. Prea deseori această rea stare își are rădăcinile chiar în casa părintească. Câte mame hrănesc familiile lor numai cu dulciuri și cu mâncăruri prea amestecate cu ingrediente și arome! Acestea încurajează tot mai mult lăcomia de plăceri și fac ca oamenii să-și afle plăcerea în ospețe desfătătoare. Adesea familia folosește în mâncăruri numai și numai carnea, ceace face ca sângele să ajungă înfierbântat și scrofulos. Când pe urmă vin bolile, oamenii le pun în socoteala lui Dumnezeu, deși ele sunt urmarea unui rău fel de traiu. Deaceea répet: necumpătarea începe mai ales la masa părintească. Copiilor li se satisface adeseori lăcomia de plăceri; deaceea se prinde această lăcomie în însăș firea lor și devine

o a doua natură. Dacă cineva mănâncă prea mult, sau dacă întrebuințează alimente nesănătoase, își slăbește în acest caz puterea de împotrivire față de patimi și poște. Mulți părinți sunt așa plecați față de copiii lor, încât totdeauna le satisfac orice dorință în ale mâncării și băuturii. Tendința de a împlini voia poștei și a gusturilor, crește însă cu timpul. În felul acesta greșita plecare a părinților față de copii ajunge un lanț al robiei sub lăcomia de plăceri, care an cu an se face tot mai puternică. Apoi tânărul acela rău crescut, intrând în viață și dând de o societate rea, n'are nici o putere de a se împotrivi ispitelor. În oamenii desfrânați, porniți pe petreceri, sclavi ai tutunului și ai beției putem vedea urmările unei rele educații, sau ale satisfacerii poftelor.

De câte ori auzim plângerile triste

despre urmările înspăimântătoare, ni se pun tot mai serios întrebările: Cine a educat și a crescut acești copii, acești tineri și aceste tinere? Cine a nutrit primele poftte? Cine ar fi trebuit să ia asupra serioasa responsabilitate și să formeze caracterul acelor fii ai oamenilor pentru timpul de față și pentru veșnicie? Cine a neglijat sfintele sale datorii?

Ce reproșuri, ce cuvinte de durere se vor auzi odată când părinții și copiii se vor întâlni la ziua marilor socoteli! Mii de copii, cari au fost jertfiți pofteilor și plăcerilor josnice și cari apoi au fost lăsați să plutească la voia întâmplării ca niște bărci sfărâmate vor acuză pe părinții lor. E lucru netăgăduit că răspunderea grozavă pentru acești nefericiți o poartă în totul părinții. Căci Dumnezeu nu i-a făcut așa de stricași. Păcatele părinților cari au fost trecute asupra copiilor, au făcut acest lucru înspăimântător. Deoarece părinții s'au dat ei înșiși la aceste plăceri și vișii, au dat copiilor lor un rău exemplu. Pilda lor n'a făcut pe copii mai buni, ci i-a stricat, i-a pocit. Așa după cum dela o vârstă fiecare este răspunzător pentru sine însuș, tot așa și părinții sunt răspunzători până

la un anumit punct, de soarta copiilor lor.

Dar satan lucrează și el. El va căută să se atingă de copiii noștri tocmai acolo unde este locul mai slab. El face ca moda să se schimbe cât mai des cu puțină și ca timpul mamelor să fie folosit cu distracțiile și cu vizitele în societate, cari s'ar părea că n'ar fi prea dăunătoare, în loc să fie folosit pentru educarea și creșterea copiilor. Mamele trebuie să facă pe copilașii lor, chiar din leagăn, să-și stăpânească pornirile rele și vișiile, să biruească poftele și să înfrângă eul personal. Deaceea e nevoie, aci de o poruncă, dincolo de altă poruncă, aici puțin, dincolo puțin. Ebreilor li se poruncise în chipul următor, să-și crească copiii, ca să-i ferească de idolatrie și nelegiure: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe cari vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre, și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culcă și când te vei scula”. 5 Moisi 11, 18. 19.

E. G. White,

„Christliche Mässigkeit“, p. 97—99.

Cum a fost clădită Școala din Kanyadoto.

O lecție de servire și sacrificiu.

Credeam să fie gata în 1922 dar fondurile misionare fiind slabe n'am primit decât a patra parte din suma cerută. Nevoia era mare și prietenii noștri destui la număr, după cum veți vedeă.

Vechiul umbrar de iarbă, sub care țineam lecțiile și ne adunam pentru serviciul divin în Sabat, era în primejdie să se prăbușească la fel ca și vechea școală în 1920. Amândouă clădirile fuseseră făcute de lemn moale, tăiat verde, din pădure.

Miezul stâlpilor era repede prefăcut în cenușe de către insectele distrugătoare, și apoi furnicile mâncau cu multă plăcere lemnul rămas, astfel că din tot, nu mai era întreg decât coaja. Șoarecii își făceau culcușul și locul lor de joacă în acoperișul de paie, și nu odată se producea neliniște în timpul serviciului, de vreun șarpe ce venia să se răcorească.

Credincioșii negri, când intrau acolo, deveniau nervoși și același lucru mi se întâmplă și mie. Cu greu s'ar fi putut aștepta dela noi să fim alfel. Vânturile tropicale ne umpleau gâtul și plămânii cu praf și făceau ca slaba noastră magazie să scârțâie și să ofteze. Veniau apoi ploii torrențiale cari făceau ca și înăuntru și

afară să fie tot o mlaștină. Desigur, nu eră potrivit nici pentru școală, nici pentru loc de rugăciune. Lucrul acesta se discută în adunările noastre de comitet. Conducătorul nostru, Fratele Bartlett, și conlucrătorii mei, cu inimi bune și cu bunăvoință creștinească, se oferiră de bunăvoie să dea din venitul lor, chiar și așa destul de mic. Aproape jumătate din suma necesităată a fost dată de ei.

Dar mai trebuia mult. Atunci am apelat la credincioșii localnici. Într'un Sabat le-am prezentat lucrurile și am fost surprins de rezultat. Localnicii nu sunt bogați, dar în Sabatul următor au adus daruri cari în bani românești fac 6700 lei. Dacă ne gândim că numai unul din zece primește salariu și chiar atunci numai câte 300 lei pe săptămână, putem să ne închipuim ce sacrificiu însemnează aceasta.

Dar ei au lucrat mai mult decât au dat. Clădirea a fost făcută din piatră. Aproape jumătate din piatră a fost cărată pe cap cu multă bucurie de credincioșii localnici, după ce se încheia școala de dimineața.

Ar fi o mare bucurie să știm câte tone de piatră au purtat ei toți. Și toți s'au împărțit de acest lucru, — bărbați, femei și copii. Afară de aceasta fiecare bărbat a adus gratis câte 75 Kgr. nisip. A trebuit ca fiecare să facă în parte câte trei drumuri la mari distanțe. Femeile au mers după ciment și var la șase mile. Toți au mers de câte trei ori și au adus fiecare după puterile lor. Cu toții la un loc au cărat peste cinci tone. Nu pot scrie tot ce au făcut, dar au ajutat în toate bunului nostru constructor, Fratele Salway. În chipul acesta și cu spiritul acesta zidurile s'au înălțat repede.

Am avut plăcere de a vedea lucrarea terminată înainte de a plecă. Este o clădire puternică și atrăgătoare și cred că va rămâne până la sfârșit ca un monument de sacrificiu și bunăvoință; va fi un loc în care Dumnezeu va întâlni cu plăcere și va binecuvânta pe cei ce se vor adună să cheme Numele Său în adevăr.

W. W. Armstrong.
Kanyadoto.

ORA MISIONARĂ DIN IUNIE.

1. Cântare.
2. Rugăciune.
3. Raportul din ultima lună.
4. Cântare.
5. Cuvântare (20—25 m.): Copiii noștri.

6. Întrebări și răspunsuri despre lucrarea cu copiii.
7. Cântare de încheiere.
8. Rugăciune.

COPIII NOȘTRI.

- Idea principală: 1. Lucrarea noastră misionară către copiii noștri.
2. Lucrarea misionară a copiilor noștri pentru Domnul.

1. Planul ca întreaga familie să lucreze în lucrarea Domnului, este descoperit de Spiritul lui Dumnezeu prin servii Săi. Noi desprețuim un ordin al lui Dumnezeu, dacă îngăduim copiilor noștri să se îndepărteze de lucrarea Domnului.

a) Abraam: 1 Moisi 18, 19.

b) Iosua: Cap. 24, 15.

c) Isus: Ioan 21, 15. Isus, care nu a avut nici un copil propriu, zise către Petru: „Paște mielușei Mei”.

2. Familiile și Comunitățile nu au avut nicicând o temă mai mare și mai sfântă decât în acest timp: Să predice solia despre împărăția lui Dumnezeu la toată generația prezentă din lume.

Dacă această temă trebuie îndeplinită, atunci trebuie ca noi toți, nu numai lucră-

tori evangheliei, să luăm parte activă la răspândirea soliei de mântuire.

1. „Nu este destul ca noi să arătăm copiilor noștri cât de mult trebuie să se mai facă încă și nu este destul să-i îndemnăm să ia parte la lucrare, ci, și trebuie să instruim, cum să lucreze ei pentru Domnul.

Ei trebuie educați, conduși și exercitați în felul cel mai bun posibil să câștige suflete pentru Hristos. Învățați-i, ca în liniște și în umilință să ajute pe camarazii lor. Alegeți diferite părți de lucrări, la cari pot și ei lua parte, stabiliți planuri, învățați-i și ajutați-le. Așa învață ei să lucreze pentru Domnul”. E. G. White.

a) Dacă suntem fiii lui Abraam, să facem lucrurile, pe cari le-a făcut el, și să poruncim copiilor noștri să facă, ce este

drept și bun, ca așa Dumnezeu să lase să vină asupra noastră cele ce ne-a făgăduit.

b) Iosua biruitorul, veni în Canaan; el primi făgăduința. Dar el servește în viața lui toată pe Domnul și ținu-se la copiii și nepoții lui.

c) Influența mamei care stă în strânsă legătură cu Dumnezeu este de o mare valoare. 2 Tim. 1, 5.

Tema noastră trebuie să fie, nu numai să le procurăm hrană, haine și cultură, ci să facem pe copiii noștri vrednici de viața cea veșnică și să cultivăm inima lor pentru împărăția lui Dumnezeu și pentru lucrarea Sa.

2. Lucrarea Misionară a copiilor noștri pentru Domnul.

a) În toate timpurile Dumnezeu a întrebuințat copii ca instrumente, spre a binecuvânta sau a avertiza pe oameni. Copiii cari au fost creșcuți în temere de Dumnezeu, au fost apărași de cele mai mari primejdii. (Moisi a fost scăpat din fluviul Nilului, David a fost apărat de Goliat, Iosef, din mâinile fraților săi. El le-a utat și nu le-a amințit răul, ci s'a ținut nepătat. Samuel a rămas bun, la picioarele Domnului, cu tot exemplul rău al fiilor lui Eli.

b) În zilele copilăriei, oamenii sunt vioși și a face o lucrare pentru Domnul și ei sunt și primitori să asculte și să urmeze bunele exemple. Arată exemple din viața lui Isaac, Iosif, David, Samuel, Ioan, Timoteiu și Copilul Mântuitor. Sfânta Scriptură vorbește și de fete, cari au fost martore pentru Domnul, chiar dacă numele lor nu se cunosc. Arată trăsăturile sulteștei ale acelei fete, care trebui să urmeze ca slujnică în casa lui Naaman.

c) În contrast față de acești copii buni, Biblia ne mai arată o ceată de copii neglijați și neinstruiți. Dumnezeu să ne apercă nu cumva copiii noștri să devină, copii de maidane, copii de stradă. Să cugetăm, care a fost sfârșitul și cum a pedepsit Dumnezeu pe aceia, cari alergau pe la spatele lui Elisei și râdeau și batjocuriuau numele bătrânului bărbat. Sfârșitul acelor copii este pentru noi un semn clar și lămurit, că Dumnezeu nu tolerează o astfel de purtare. Astăzi sunt mulți copii ca acei 42 cari au fost mâncați de urși. Pedepsa nu va întârzi, chiar dacă nu vine în același fel. Gândiți-vă, voi părinților, că și această istorie ne este scrisă spre învățatură și mustrare.

3. Nu există oare lucrare bună pentru copiii noștri în această lume nelemătoare de Dumnezeu? Cum vor deveni copiii noștri capabili să ajute și să devină o binecuvântare pentru alți copii?

a) Lăsați-i să folosească orice mijloace cari le servește la pregătire. Școala de Sabat și adunările pentru învățatura religioasă, trebuie vizitate regulat de către copiii noștri. Stăruți ca copiii să invite pe copiii vecini și pe camarazii lor de școală, la toate producțiile și adunările proprii copiilor. Membrii cei mai desăvârșiți ai Comunităților noastre, trebuie să dea copiilor „hrană la timp potrivit”. Așa se vor câștiga și copiii și părinți. Gândiți-vă, că adesea calea către inimile părinților, trece prin copiii lor. Prin copii adesea s'au câștigat părinți.

b) Să obișnuim pe copiii noștri la o lucrare misionară sistematică și regulată. (Să răspândească reviste). Copiii simt mare bucurie în această binecuvântată lucrare, dacă mergem și noi cu ei. Lăsați ca ei să povestească experiențele lor.

c) În cartea „Naștere și progres”, ne este arătat ce lucrare a făcut Dumnezeu prin copii. În anul 1845, în Suedia, s'a născut o mare reînsoțire religioasă. Conducătorii acestei mișcări erau copii și tineri și mișcarea a fost numită „Glasul ce strigă”. Ei predicau cu putere dumnezească și cu multă exactitate poporului vestea că ora judecării este sosită. Ei se îndreptau la Ioil 5, 1—5 și Apocalips 14, 6. 7. Poporul se adună în număr mare și-i ascultă. Adunările ținneau zi și noapte și o mare mișcare de rededeșteptare avu loc. Tână și bătrân fură atinși de Spiritul lui Dumnezeu și căutau har la Domnul, recunoscându-și păcatele lor către Dumnezeu și către oameni. Acești copii au fost urmăriți, bătuți, închiși, dar nu au încetat de a lucra pentru Domnul și ca răspătă, Dumnezeu lucră minunata lor scăpare.

Spiritul lui Dumnezeu zice, că Domnul vine, când tot poporul va ieși la lucru, adică, când noi vom lucra împreună cu copiii noștri. Mal. 4, 5. 6. Să facem deosebire efortări pentru copiii noștri. Să-i predăm, să-i consacram Domnului, să-i pregătim pentru lucrarea Domnului; aceea să fie nobila noastră temă. Aceste efortări ne vor aduce tătura binecuvântările cerului. Să nu fim fraților încropiți, neglijenți și indiferenți în aceste lucruri, ca nu cumva să fie a noastră judecata din Apocalips 3, 15. 16.

A P E L

Pentru strângerea fondurilor necesare la clădirea unei școli Misionare în Uniunea Română.

În ședința Comitetului Uniunii care a avut loc dela 18-24 Martie a. c., s'a văzut că lucrarea din această țară are nevoie, și că timpul a venit, ca să se clădească o școală pentru educarea și formarea de buni lucrători ai adevărului, în Uniunea Română.

Școala aceasta va trebui să corespundă celor mai creștinești și mai bune principii de educație. Asemenea cu școlile profesilor de pe vremuri va adună tineretul credincios, inteligent și harnic, care apoi, bine format, să fie ca o lumină pentru semenii lor. Asemenea elevilor din școlile Profetilor elevii noștri vor face și lucrări manuale: lucrarea pământului, industria, se vor deprinde acolo sub ochiul veghetor al unor învățători temători de Dumnezeu.

Cu cât timpul se scurtează, cu atât mai mult datoria poporului lui Dumnezeu de a avertiza lumea este mai mare.

„În întreaga lume se cer lucrători. Adevărul dumnezeesc trebuie dus în țări străine, ca oamenii întunecați să fie luminați prin el. Dumnezeu cere ca să se arate acum un zel mult mai mare ca până acum în această direcție. Noi stăm pe loc paralizați. Nu facem nici a douăzeci-a parte din binele ce am putea

să-l facem. În lucrarea lui Dumnezeu de astăzi e nevoie de inteligențe educate, deoarece persoanele necunoscutoare nu pot face un lucru bun. Dumnezeu a rânduit școala noastră ca un element prin care să fie formați lucrători de cari El să nu se rușineze. Avem în mijlocul nostru multe persoane dotate cu calități. Dacă talentele lor ar fi puse la lucru, am avea douăzeci de predicatori acolo unde acum nu avem decât unul.“ „*Testimonies*“ Vol. IV, p. 426.

Simțim cu toții nevoia porunci- toare a unei școli bune.

Pentru realizarea acestui scop este nevoie de sume de bani. Pământ trebuie cumpărat, și trebuie clădită o casă. Dar nu se poate cumpăra și clădi nimic până când nu vom avea sumele necesare.

„Acum este privilegiul și datoria voastră de a face astăzi ce au făcut frații voștri atunci când erau numai puțin cari iubiau adevărul. Mulți pun banii lor în afaceri lumești și sunt furați, și-i pierd pe toți. Cerem dela voi să depuneți banii voștri în lucrare... Vă va face bine. Banii voștri nu vor fi pierduți, ci dobânzile lor vor face să crească capitalul vostru în ceruri. Hristos a dat totul pentru voi; ce veți da voi pentru El? El vă cere inima; să I-o dați,

căci e a Lui. Vă cere puterea inteligenței voastre; să I-o dați, căci e a Lui; vă cere banii, să-i dați, căci sunt ai Lui. „Nu sunteți ai voștri înșivă căci cumpărați ați fost cu preț”.
„Testimonies” Vol. IV, p. 596.

Incredători că Dumnezeu are buni și credincioși administratori ai Săi aci pe pământ facem un călduros apel către toți cei de o credință cu noi să ia pildă din pilda vechiului

popor și astăzi — când nevoia lucrării lui Dumnezeu cere — să se alipească nouă în această întreprindere depunând mijloacele lor pentru realizarea acestei școli.

Sumele vor fi trimise la cassieria fiecărei Conferințe.

Dumnezeu să binecuvinteze pe dătătorul voios.

P. COMITETUL UNIUNII COM. EVANGH.

A. Z. Ș. din România

P. P. Paulini.

ȘTIRI MISIONARE

Fratele Colportor Cazan ne scrie: „Pentru Sabat am venit într'un sat lângă Urziceni, unde avem vreo trei prieteni cari în Sabatul de curând, cari cu ajutorul Domnului vor să fie frați ai noștri. Și mai sunt și alții. Așa că vrem să istorisim o experiență. Noi până a plecă în colportaj le-am spus că o să venim să facem Sabatul cu toți. Prietenii noștri se îngrijiau că trebuie să ne pregătească ceva de mâncare. Și în timp ce o prietenă rugă pe o vecină să-i dea o tavă sau o oală de gătit, i-a promis că-i va da pentru că acea vecină cumpărase cărți dela noi și ea zicea că nu a știut că lot ar mai cumpăra cărți și întrebă când venim să mai cumpere cărți și în timp ce vorbeau aceste două persoane să și un om tinichigiu care vindea li-ghele, tăvi, cuiere, site și altele; și când el a auzit că-i trebuie ceva vas pentru gătit numai că după ce pleacă acea vecină el întreabă de noi și a zis ca să ne spună să ne rugăm și pentru el că și el dorește mântuirea, pentru că el are o fată și este soră a noastră în Domnul!

Istorisi vieaja fiicei lui cum a fost la Mileniști și astăzi este la noi și chiar el dorește să fie cu noi și de aceea ne roagă să-l ajutăm în rugăciunile noastre către Tatăl Ceresc. Când să plece numai că scoate o tavă o dă prietenii noastre și a zis că o dăruiește fraților colportori ca să aibă în ce găti și ei mâncare ori unde or merge. În timp ce noi colportam prin niște sate a trecut și el cu căruța lui și vede pe fratele Ceaușu cu niște oameni vorbind și vânzându-le cărți iar el de departe strigă ca Domnul să vă binecuvinteze, fratele i-a răspuns Amin; dar nu știă ce este cu omul acela.

Când am venit la gazdă ne-a povestit cele întâmplate prietena și spunea că plângea când a plecat și zicea că să ne rugăm și pentru el, pentru că el dorește ca să fie cu întreaga familie în poporul lui Dumnezeu”.

••

Fratele C. Florescu ne scrie: „Trei frați din Putineiu cari au mers cu cărți în Comuna Saele Jud. Teleorman au fost bătuți, desbrăcați de haine dându-se hainele altora pe baza Evangheliei care zice ca să dea și celorlalți care nu are vesminte. Apoi le-a dat drumul desbrăcați să plece. Ei s'au opus spunând că nu trebuie cineva forțat să facă bine ci îl face numai când și cui voiesc ei. Apoi au fost chemați oamenii cărora le dase hainele, le-a luat și i-a pornit din post în post până la Turnu, unde au fost puși în libertate. I-am văzut, eram chiar acolo. După o arestare de 4 zile, toți erau bine, veseli numai un frate avea încă dureri și spunea că îi vâjăie urechea. Dar Domnul lucrează în mod minunat.

Între ei eră un frate fără un exterior deosebit; n'are aparența unui învățat, și jandarmul a sunat cu goarna și a adunat comuna; apoi a fost scos acest frate să le fie o predică. Și fratele foarte deștept a vorbit glotatelor adunate zicând: Și Dumnezeu cuvântă toate acestea:

Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai alți zei etc. Așa cu toate poruncile apoi le-a spus: Vam pus înaintea voastră calea vieții și a morții dacă veți păzi aceste porunci veți avea vieajă veșnică iar de nu, moarte veșnică în lacul focului”.

LECȚIUNI PENRU COPIII.

Lecțiunea 5 — 2 Maiu.

Predica depe Munte: adevă- rata îndeplinire a legii.

Studiu biblic: Mat. 5, 17—26. 33—48.

Text de aur: „Iubiți pe dușmanii voștri; binecuvântați pe cei ce vă blestemă, și faceți bine celor ce vă urăsc”. Mat. 5, 44.

Povestire: Iudeii credeau că au găsit în umblarea lui Isus greșeli, căci ei gândiau, că El calcă Legea lui Dumnezeu și că nu crede în profeți. Deaceia, în predica depe munte, Mântuitorul a zis către ei: „Voi să nu gândiți că Eu am venit să desființez Legea sau profeții; Eu nu am venit ca să desființez, ci ca să o împlinesc”. A împlini, înseamnă a ascultă. „Adevăr, adevăr zic vouă, cât timp nu va trece cerul și pământul, nu se va șterge o iolă sau o frântură de slovă din Lege, până să se fi împlinit toate”. Aceste cuvinte însemnă, că din Lege nu trebuia să se ia nici un corn de literă.

Alăta vreme cât Isus a fost pe pământ, El a ținut toată Legea cu cea mai mare exactitate. Noi nu suntem în stare să facem aceasta fără ajutorul lui Isus. Dacă noi dăruim inima noastră lui Dumnezeu, atunci El ne primește ca pe copii ai Săi, iar ascultarea lui Isus ne-o pune și nouă la socoteală. Dacă noi suntem primiți ca copii ai lui Dumnezeu, și de aci înainte, Hristos poate locui în inimile noastre. Toate acestea trebuie să ne ajute să înțelegem ce datorii avem față de legea lui Dumnezeu.

Isus vorbi apoi despre porunca șasea, care zice: „Să nu omori”. Domnul lămură că oricine care se mânia pe fratele lui este un călcător al acestei porunci. Un alt verset zice: „Cine urăște pe fratele lui este un omoritor de oameni”. Iubirea împlinește toate poruncile, și deaceia Mântuitorul nostru a zis: „Iubiți pe dușmanii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, și faceți bine celor ce vă urăsc; rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru, carele este în ceruri”.

Învățătură: Hristos nu a desființat Legea, și nici nu a făcut-o mai ușoară, ci a făcut-o mai tăioasă, mai plină de valoare. Dar tot El ne-a adus din cer harul aci pe pământ, harul care ne face în stare să putem păstră Legea, și ne-a arătat prin

vieța Sa depe pământ, că unui om îi este posibil să țină Legea lui Dumnezeu.

Aplicațiune: Este foarte ușor pentru noi să iubim pe cei ce ne iubesc și ne fac bine, și să nu iubim pe cei ce ne fac rău și nu ne iubesc. Isus însă ne poate da ajutorul Său, ca să iubim și pe acei cari ne fac nedreptate. Dar noi trebuie să ne rugăm cu seriozitate pentru acest dar dela Dumnezeu. Un adevărat exemplu ne arată însuș Domnul prin următoarele cuvinte: El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste drepți și peste cei nedrepți”. Tot așa și noi trebuie să tratăm pe toți oamenii cu aceeași iubire.

Intrebări.

1. Ce gândiau Iudeii despre poziția pe care o luase Isus față de Lege?

2. Ce răspuns le-a dat lor Mântuitorul cu privire la aceste gânduri ale lor?

3. Ce înseamnă a împlini Legea?

4. Câtă vreme trebuie să aibă valoare Legea?

5. Cum a păzit Mântuitorul Legea lui Dumnezeu?

6. Ce a zis El spre exemplu despre porunca șasea?

7. Putem noi să păstrăm cu așa exactitate această Lege? Cu al cui ajutor?

8. Pe cine trebuie să iubim în deosebi? Pentru cine trebuie să ne rugăm?

9. Este ușor să iubim pe dușmanii și să ne rugăm pentru ei? A făcut Mântuitorul acest lucru?

10. Face Dumnezeu deosebire în iubirea Sa? Există și pentru vrăjmașii lui Dumnezeu soare și ploaie? Ce învățăm noi din această lecțiune?

Lecțiunea 6 — 9 Maiu.

Predica depe Munte: despre milostenie și despre adevărata rugăciune.

Studiu biblic: Mat. 6, 1—15 și Luc. 11, 1—8.

Text de aur: „Tatăl nostru, care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta; precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă greșelele noastre, precum și

noi iertăm greșilor noștri; și nu ne ducem în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci, Amin!" Mat. 6, 9—13.

Povestire: În predica de pe munte Isus a arătat, că, dacă, omul are în inima lui Spiritul cel Sfânt al lui Dumnezeu, atunci el poate face binele cel plăcut înaintea lui Dumnezeu. El zise: „Luați seama să nu faceți milostenia voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de dânșii; almințerea nu veți avea plată dela părintele vostru care este în ceruri”.

Milostenii sunt darurile pentru cei săraci. Domnul ne învață ca noi să nu facem nici un bine cu gândul ca să atragem atențiunea oamenilor asupra noastră. Unii dintre iudei aveau acest obicei; ei făceau fapte bune, dar le făceau numai ca să fie văzuți de oameni și să fie lăudați pentru darurile lor. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață să facem fapte bune, să dăm milostenii celor săraci, dar toate acestea să le facem în ascuns și să nu alergăm după recunoștința oamenilor. „Să nu știe stânga ta, ce face dreapta ta.

Deasemenea, când ne rugăm nu trebuie să ne rugăm ca făcarnicii în uliși și pe străzi, ci noi trebuie să ne ascundem în cămărușa noastră și să ne rugăm în ascuns Tatălui nostru.

Isus s'a rugat foarte mult în vieja Sa, și rugăciunea a fost care l-a dat biruința. Acest lucru eră știut de ucenicii Săi, și de aceea, ei au venit la El și l-au rugat: „Doamne, învață-ne să ne rugăm”. Aci Mântuitorul ne-a dat numai un model de rugăciune, care este textul de aur al lecțiunii de astăzi. Această rugăciune se numește Rugăciunea Domnului.

Învățătură: Rugăciunea „Tatăl nostru” conține șapte cereri: Trei sunt pentru lucrarea lui Dumnezeu, iar celelalte sunt pentru binele nostru. Dacă noi dorim ca Dumnezeu să ne ierte păcatele și greșelele noastre, atunci și noi trebuie să iertăm altora. Dacă noi nu iertăm celor cari ne fac rău, atunci nici Tatăl nostru ceresc, căruia noi îi facem așa de des rău, nu ne poate ierta păcatele noastre. Uneori ne rugăm pentru lucruri, cari nu sunt spre binele nostru, și Dumnezeu în iubirea Sa nemărginită nu ne dă, ci așa precum o mamă nu dă copilășului care plânge, cuțitul sau alt lucru periculos ci îi dă ceva mai bun tot așa și Dumnezeu ne lasă să ne intrîmăm pentru o clipă, dar nu ne dă cele ce nu sunt spre binele nostru. Noi trebuie să fim siguri, că Dumnezeu aude orice rugăciune serioasă.

Întrebări.

1. Ce înțelegem noi sub numele de milostenii? Ce a zis Mântuitorul despre milostenie în predica Sa de pe munte?
2. Ce făceau unii iudei mai ales când puneau bani în casa săracilor?
3. În ce fel primejdios se rugau unii dintre ei?
4. Cum trebuie să ne rugăm noi? Ce model de rugăciune ne-a dat Mântuitorul?
5. Spuneți textul de aur al lecțiunii de astăzi!
6. Câte cereri conține rugăciunea „Tatăl nostru”?
7. Câte sunt pentru Dumnezeu și câte sunt pentru oameni?
8. Numai când poate Domnul să ierte păcatele noastre?
9. Pentru ce nu trebuie noi să ne rugăm? Dece uneori Domnul nu ne poate da cele ce noi îi cerem?
10. Ce face o mamă când copilășul îi cere lucruri periculoase ca să se joace? Care rugăciune este ascultată de Domnul?

Lecțiunea 7 — 16 Maiu.

Predica de pe Munte: Grija Tatălui ceresc pentru copiii Săi.

Studiu biblic: Mat. 6, 19—34.

Text de aur: „Căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și neprimăria Lui, și toate aceste lucruri vi se vor adăuga de deasupra”. Mat. 6, 33.

Povestirea: Oamenii cari ascultau predica de pe munte erau tocmai ca oamenii din zilele noastre. Ei erau foarte egoiști și se gândiau mai mult la podoabe, la haine prețioase, la argint, aur și la alte lucruri. Ei își adunase bogățiile lor în loc sigur, și închisese inima lor pentru milostenii și pentru fapte bune.

Isus conduse pe ascultătorii Săi pe o cale mai înaltă și mai bună. El zise către ei: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă molii și rugina, și unde le sapă și le fură hoșii”. Mulți oameni au așa de mulți bani, încât toată vieja lor nu îi pot întrebuința; apoi sunt mulți cari au așa de multe haine, încât nici nu au când să le poarte. Toate aceste averi stau grămadă în dulapuri până ce le mănâncă molii. Adesea se aude cum hoșii sparg bănci și fură banii cari sunt acolo depuși. De aceea Domnul a zis:

„Strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hojiți nu le sapă, și nici nu le fură”. Noi ne adunăm comori în ceruri, dacă dăm banii noștri pentru săraci și pentru lucrarea Domnului, ca să se predice Evanghelia acolo, unde nu este încă dusă, căci unde este comoara ta, acolo este și inima ta. Nimeni nu poate servi la doi domni, căci sau va urî pe unul și va iubi pe celalt, sau va iure la unul și va nesocoti pe celalt. Aceluia suntem robi cui servim. Dacă noi vom privi către Isus ca la un bun Mântuitor al nostru, atunci vom asculta de Legea Sa. Dacă nu ne ferim de satan și nu facem nici o sforțare să scăpăm și să ne împotrivim ispitelor lui, când ne îndeamnă să facem rău, atunci trebuie să recunoaștem că diavolul este învățătorul nostru.

Învățătură: Grija iubitoare a Mântuitorului nostru ne este arătată în următoarele cuvinte: nu vă îngrijiți de viața voastră, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca”. Copiii Domnului nu au nevoie să se gândească la îmbrăcăminte sau la hrană. Noi știm de ce avem nevoie și cerem în rugă de la Domnul. Noi trebuie să ne încredem în El. Pentru ca noi să înțelegem și mai bine, cum îngrijește Dumnezeu de noi, Isus spuse cuvintele: „Uitați-vă la pasările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” Ele cântă ca să veselească pe oameni și ca să laude pe Dumnezeu; clădesc culburi și hrănesc puilor lor. Dacă Domnul are grije de pasări, cu cât va îngriji mai mult de copiii Săi! Acolo unde Domnul vorbea, pământul era așternut cu flori frumoase și atunci El se întoarse către acele covoare de flori și zise: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii pe câmp; ei nici nu lucră, nici nu țes. Totuși Eu vă spun că nici chiar Solomon în toată slava lui, nu s'a îmbrăcat ca unul din ei”.

Aplicațiune: Domnul ne dă cele ce ne trebuie, dar noi trebuie să credem cele ce zice Domnul. Grijiile lumești trebuie să le aruncăm la picioarele Domnului, iar grija noastră trebuie să fie să moștenim împărăția lui Dumnezeu.

Intrebări.

1. Cu cine erau asemenea acei oameni cari ascultau predica de pe munte? La ce lucruri se gândiau ei mai mult? Ce

făcuse ei cu banii lor? Cum se purtau ei față de cei săraci?

2. Ce nu trebuie să facă ucenicii Domnului? Ce se întâmplă cu comorile adunate pe pământ? Unde se pot păstra mai bine comorile pământeste?

3. Câți domni există? Se poate să servim în același timp pe amândoi?

4. De ce nu trebuie să ne temem noi? Ce a zis Isus cu privire la aceasta?

5. Ce exemplu ne dă Domnul? Ce nu fac pasările?

6. Ce a zis Isus cu privire la crini?

7. Care rege mare nu a fost îmbrăcat așa de minunat ca ei?

8. Cum dorește Domnul să ajute pe toți acei cari cred în cuvintele Sale?

9. Ce învățătură ne dă nouă pasările și crinii?

10. Câte ce trebuie să ne îndreptăm noi cugetele și străduințele noastre? Ce ne învață tactul nostru de aur?

Lección 8 — 23 Maiu.

Predica de pe munte: Un om bun trebuie să aducă fructe.

Studiu biblic: Mat. 7, 7—29.

Text de aur: „Tot ce voiți să vă faceați vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”. Mat. 7, 12.

Povestire: Un mare număr de bărbați, femei și copii rămaseră împreună cu Domnul și cu ucenicii. Mulți doriu să-L asculte. Ei doriu să se reîntorcă dela calea lor cea păcătoasă.

Isus le arată calea pe care ei trebuie să meargă, zicându-le: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide”. Când avem nevoie de unele lucruri serioase, noi trebuie să ne rugăm ca să le primim. In același fel trebuie să ne rugăm pentru bunurile spirituale. Când noi ne rugăm, ni se deschide ușile cerului. Isus a zis că celui care bate i se deschide.

Isus știă că mamele și părinții în general își iubesc copiii, și pentru ca oamenii să înțeleagă mai bine cum și cât de mult iubește Dumnezeu pe oameni, puse înaintea lor următoarea întrebare: Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine să-i dea o platră? Deci dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce-L cer.

Iubirea este cea mai mare lege din împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu iubește pe toți oamenii și pe fiecare dintre noi. Și așa și noi trebuie să ne iubim unul pe altul. Dacă noi facem cele ce ne învață textul nostru de aur, atunci împlinim aceeași regulă maiestoașă.

Noi vom cunoaște pe oamenii cei buni după fructele lor, căci oamenii produc struguri, smochine, măcăci și spini. Un pom bun va produce fructe bune, dar un pom bolnav sau sălbatec va produce fructe rele, sau poate chiar deloc. Așa este și cu noi oamenii. Noi cari iubim pe Isus, se poate să fim ispitiți și să cădem în păcate. Asemenea păcate sunt asemenea unui măr, care este înțepat de o insectă, dar el atârână tot într'un pom. El nu este adevăratul fruct al mărului. „Dar, dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”.

Învățătură: La judecată se va da pe față toate faptele fiecărui om, pentru că îngerii au scris în ceruri și faptele bune și cele rele ale fiecărui om. Niclunul, care a făcut rele nu va avea parte de împărăția lui Dumnezeu. Toți nelegiuții vor fi nimiciți. Focul care va cădea din cer îi va nimici. Isus a zis: „Un pom care nu face fructe este tăiat și pus pe foc. Și aceasta va fi soarta tuturor oamenilor, cari nu aduc fructe pentru vieaja cea de veci. Isus încheie predica Sa depe munte cu o parabolă despre două case; una care este clădită pe nisip, iar alta care este clădită pe stâncă. Cuvântarea Sa făcu o mare impresie asupra oamenilor, căci El vorbea cu putere și nu ca fariseii.

Aplicațiune: Și un copil poate aduce fructe pentru vieaja cea veșnică. Cunoști tu acele fructe, cari cresc și se cpc sub puterea Spiritului Sfânt? Rom. 8, 14. Pavel le enumără în epistola către Galateni: „Iubire, bucurie, pace, răbdare, voioșie, bunățate, credință, blândețe și curățenie”. Gal. 5, 22. Roagă-te ca Mântuitorul să-ți dăruească aceste fructe.

Intrebări.

1. Cum devenise mulți dintre ascultătorii predicii depe munte? Ce recunoscuse ei?
2. După cuvintele lui Isus, pe ce cale trebuia ei să meargă?
3. Ce va face Dumnezeu dacă noi batem la ușă. Sa?

4. Care cuvânt exprimă mai bine Legea care are valoare în ceruri?

5. Ce fac părinții, când copiii lor cer pâine?

6. Ce va face Dumnezeu când și noi Il rugăm pentru bunuri spirituale?

7. Când vor fi faptele oamenilor descoperite? După ce se poate cunoaște un om?

8. Cari sunt fructele pe cari trebuie să le aducă un om?

9. Pot oare și copiii să aducă roadele Spiritului? Poți și tu face aceasta?

10. Cu ce a încheiat Isus predica Sa depe munte? Ce impresie au făcut cuvintele Sale?

Lecțiunea 9 — 30 Maiu.

Cum a făcut Isus sănătos pe sluga sutașului împărătesc.

Studiu biblic: Luc. 7, 1—17.

Text de aur: „Voi vă veți întrista dar întristarea voastră se va preface în bucurie”. Ioan 16, 20.

Povestire: După ce Isus a încheiat predica depe munte, S'a dus iarăș la Capernaum, oraș care se odihniă la malurile mării Galileei. Când Domnul a venit acolo, sluga unui căpitan roman eră aproape să moară. Căpitanul eră un roman și nu un iudeu. Adesea servitorii romanilor erau sclavi și erau foarte rău tratați. Acest căpitan dăduse drumu sclavului său și el ar fi dorit să aibă bine în vieaja sa.

Dar iată că servul se îmbolnăvise, și pe când zăcea de moarte, căpitanul auzi că Isus a venit în acel oraș. Atunci el trimise pe niște bătrâni din Izrael, ca să-L roage pe Isus să vină și să vindece pe servul lui. Se poate că acest soldat roman s'a gândit, că Isus va veni mai curând dacă va trimite pe acești bătrâni iudei, căci el eră doară un păgân și poate că nu ar fi avut atâta încredere.

Când acești trimiși iudei au venit la Mântuitorul, au spus, că acest căpitan merită să fie ajutat de Dumnezeu, pentru că el iubește poporul iudeu și le-a zidit chiar și o școală de Sabat. Isus se reinloarse și plecă către casa căpitanului. Iar pe când El și cu bătrânii se apropiau de casa acestui bărbat, căpitanul trimise pe prietenii săi să întâmpine pe Isus cu cuvintele: „Doamne nu te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri Tu sub

acoperământul casei mele. Deaceia nici nu m'am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine! Căci eu ca căpitan dacă comand soldașilor mei, ei mă ascultă, și așa, Tu Doamne, zi numai un cuvânt și servul meu se va tămădui*.

Căpitanul, mărturisind aceste cuvinte, a mărturisit credința lui, că Isus poate ordona și opri boala chiar fără să vadă pe cel bolnav. Isus se minună de cuvintele căpitanului roman și zise către poporul care era adunat acolo: „Vă spun că nici chiar în Izrael nu am găsit o credință atât de mare”. Când trimișii s'au reîntors acasă au găsit pe acel bolnav tămăduit.

Aplicațiune: O credință asemenea acesteia va aduce și astăzi aceleași fructe. Și noi avem multe dorinți pe cari le putem ajuta cu credința noastră. Mergi la Mântuitorul în credință, și fii pătruns de credința că El îți poate ajuta și în lucrurile mici și în cele mari, și El îți va ajuta ca și acelui căpitan roman și servului său care era bolnav. Isus poate să-ți ajute să te împotrivesți păcatului și El poate să-ți ajute să-ți faci datoriile și la școală și acasă. În toate lucrurile Isus este un ajutor desăvârșit. Nouă ni se întâmplă neîncetat după credința noastră.

Intrebări.

1. Unde a mers Mântuitorul după ce a terminat predica depe munte?
2. Despre cari doi bărbați vorbește lecțiunea noastră? Cine era bolnav?
3. Cum erau tratați cei mai mulți dintre servitorii romanilor?
4. Care națiune era privită de acest căpitan cu mare respect?
5. Ce a făcut căpitanul când a auzit că Isus a venit în acel oraș?
6. Dece nu a mers el însuș la Isus?
7. Pe cine a trimis el înaintea Domnului pe când se apropia de casă?
8. Ce a lăsat el să se spună Mântuitorului?
9. Avea căpitanul o mare credință? Cum a dat el pe față credința sa?
10. Ce învățăm noi din această lecțiune? Ne poate ajuta credința noastră și în zilele noastre? În cari lucruri ne poate ea ajuta?

Casele de rugăciune scutite de impozit.

Casele de rugăciune neproducătoare de venit, adecă cele cari sunt puse grațuit la dispoziția culturilor religioase, precum și locuințele puse grațuit la dispoziția slujitorilor bisericii sunt în mod permanent scutite de impozit. În această direcție Legea pentru Unificarea contribuțiilor rostește clar la Art. 17, punctul a,

„Sunt scutite de acest impozit:

1. În mod permanent:

a) *Imobilele publice sau ale așezămintelor de utilitate publică neproducătoare de venit și afectate serviciilor publice sau scopului acelor așezăminte, precum și imobilele particulare puse în mod grațuit la dispoziția unor asemenea așezăminte în acelaș scop*.*

Ca explicare la acest articol domnul Ministru de Finanțe *Vintilă Brătianu* a dat următoarele Instrucțiuni oficiale pentru aplicarea acestei legi, la § 27. — „Deasemenea se scutesc localurile ocupate de serviciile publice sau servind unui scop de utilitate publică, cum sunt școlile, spitalele, bisericile, cu condițiunea ca aceste localuri să aparțină instituțiilor publice sau așezămintelor de utilitate publică și ca nimeni să nu tragă venit din acele clădiri, bineînțeles afară de acele ce se realizează în scopul instituției însă, cum ar fi taxele școlare ori subvențiuni la spitale. Astfel sunt localurile Academiei române, Eforiilor și epitropiilor spitalicești, cum și orice clădire oferită în mod grațuit în scop de utilitate publică.

Deasemenea dacă parte din astfel de clădiri servesc de locuință personalului așezămintelor, fără ca aceștia să aibă dreptul de a închiria, nu sunt impozabile*.

F.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI
 Membrii: ST. DEMETRESCU
 Edit. și Red. resp.: D. FLOREA
 Prețul unui număr Lei 5. — Abon. pe un an Lei 50.
 Red. și Admin. Str. Labirint 116.

DIVERSE

În cursul luni Martie, Uniunea Română a fost vizitată de Fratele Christian, Președintele Diviziunii Europene, Fratele Robins, Președintele Uniunii Columbia din America și Landeen, Secretar la Diviziune pentru Departamentul Educației. Vizita d-lor a fost foarte plăcută și credem că multă vreme ne vom aminti de ea. Frații au vizitat instituțiile noastre și au rămas plăcut impresionaji atât de sălile de adunare cât și de Casa de Editură. Școala a fost deasemenea onorată cu prezența d-lor, cu care ocazie elevii noștri au dat o frumoasă producție.

Conferințele publice precum și adunările destinate membrilor Comunității au contribuit deasemenea la mângâierea și îmbărbătarea multora.

În ziua de 21 Martie 1925 au fost întăriți prin binecuvântare în București, ca predicatori frații: P. J. Gaede, N. Păduraru, D. Constantinescu, David Făurescu, Gh. Stănescu și C. Florescu.

La cursurile biblice din toamnă se vor primi și tinere surori ca eleve.

Repartizarea răspunderilor în Câmp s'a făcut astfel: P. P. Paulini numai pentru Uniune, St. Demetrescu pentru Conf. Transilvania, C. Popescu pentru Conferința Moldova și Ioan Bauer pentru Conferința Muntenia.

Cu începere dela 1 Aprilie 1925, Conferința Muntenia va cuprinde și Comunitățile și grupele A. Z. Ș. din județele Brăila, R. Sărat și Buzău, urmând a se învecina cu Conferința Moldova la râul Milcov.

Acolo unde se cere, se va avea grijă, ca să nu se administreze bolezul și primirea în Comunitate la noui membrii decât după ce dânsii au îndeplinit complet formalitățile de ieșire din vechea biserică.

În lucrarea de evanghelizare au fost angajați și Sora Eufrosina Pănescu și Fratele Vlad Mocanu.

Necrolog

Cu începere din acest număr înființăm rubrica aceasta spre a arăta toate cazurile de deces a membrilor. Comunitățile sunt rugate ca să ne anunțe imediat numele și pronumele aceloră dintre membri noștri cari au adormit în Domnul precum și diferite date însemnate din vieașa lui de creștin. Aceasta va servi ca toți membrii să cunoască dacă mai sunt sau nu în vieață anumiți membri.

Curierul Misionar

Aduce sprijin, mângâiere, sfaturi folositoare la toți ceice așteaptă venirea Domnului în mărire și vor să se pregătească pentru aceasta. Cetiți-l și recomandați-l și altora. Comunitățile să se îngrijească ca toți membrii să-l aibă și să-l cetească.

Semnele Timpului

Revistă pentru aprofundarea învățăturilor Evangheliei și punerea lor în practica vieții. Recomandați-o la toți cunoscuții și prietenii. Este un lucru bun, pe care-l puteți face.